

1128

hij z'n diensten aan om hem en den anderen „Señor blanco“ naar het huis van z'n meester te geleiden.

„Wel zeker“, zei Gustaaf, die voldoende Spaansch sprak om zich in die taal te redden, „we komen om Senor Sandoval te bezoeken“. En de neger boog weer, gaf z'n mannen bevel terug te treden naar de Savanna en verzocht de twee blanken hem te volgen. De boschnegers konden dan wel bij den korjaal wachten.

Gustaaf had den naam van den Spaanschen planter maar brutaalweg genoemd, in de hoop, dat 't inderdaad bedienden waren van den man, dien ze zochten. Gelukkig had hij gelijk en z'n bekendheid met den Spanjaard bleek dadelijk het vertrouwen, dat de neger in hem stelde, te verhoogen.

Dr. Daniëls besprak even fluisterend den toestand met z'n bediende en ze besloten van het aanbod van den neger gebruik te maken. De leider van hun eigen boschnegers kreeg het consigne bij den korjaal te blijven, totdat hij nader van hen hoorde en toen gingen ze achter hun geleider het smalle pad op, dat in kronkels door het hooge prairiegras liep. (Wordt vervolgd.)

Vuur.

Een der grootste gaven der natuur, is het vuur.

Als we even nadenken kunnen we begrijpen, dat er volken waren, die het Vuur aanbadden. Vuur! Het verwarmde; het bereidde het voedsel; het stelde in staat, de zéér primitieve werktuigen te vervangen door minder primitieve.

In de geschiedenis leeren we hoe de volken der Oudheid, hoe de eerste Romeinen bijvoorbeeld en onze voorouders, vuur leerden maken. En de geschiedenis vertelt erbij, dat er toen een geheele ommekeer kwam in het leven dier volken. Tal van mooie sagen en fabelen, verhalen van die geweldige ontdekking. Hephaistos was de eerste koning van Egypte, volgens een Egyptische priesterlegende. Hij vond een boom die vlamde, omdat de bliksem hem getroffen had. Hephaistos wierp tak na tak op 't vuur, hield 't aldus aan en riep zijn landgenooten om vuur te komen halen. Zoo zou het Vuur in het dagelijksch leven der Egyptenaren zijn gekomen. En zóó hoog schatten de Egyptenaren de gave die ze door Hephaistos opmerkzaamheid kregen, dat ze hem tot koning maakten. We hebben ons er zoo vaak in verdiept, hoe de menschen vroeger vuur *maakten*. We kennen verhalen van „twee stukken hout tegen elkaar wrijven“, enz. De padvinder, die 't zoo mocht hebben willen probeeren, zal van een koude kermis zijn thuisgekomen. Vuur slaan uit steenen gaat beter, maar dan moet je toch eerst geschikte steenen hebben en dan zeer licht ontvlambaar goedje als zwam er vlakbij.

Allerlei onderzoekingen hebben nu bewezen, dat onze voorvaderen zich veel minder met vuur maken af hebben getobd dan wij denken. Ze *bewaarden* het vuur zelve *zuinig*. Waar hun eerste vonk vandaan is gekomen, dat ligt voor menig volk in het duister. Doch ze *bewaarden* het *zuinig*. En ze deelden het uit. De voorbijtrekkende reizigers kreeg water en vuur; dat mocht *nooit* geweigerd worden. Aan een banneling mocht geen vuur worden gegeven.

Bij de Romeinen brandde een fakkel boven de tent van hun legeraanvoerder. Als eerbewijs . . . maar oorspronkelijk was dat óók een maatregel om het vuur te bewaren. Meerdere volken konden zelfs geen vuur maken, maar *hadden* het wel. In 1875 vond een Nederlandsch ontdekkingsreiziger in Nieuw-Guinea een stam, die het vuur niet maken kon, maar zeer *zuinig* bewaarde. Als iemand van die stam op reis ging, behoorde tot zijn bagage altijd een stuk smeulend hout. Overal op de kruispunten der wegen waren vuurstations aangelegd; dat waren zware smeulende boomstammen; voorraden vuur, waar iedere reiziger zijn vuur kon hernieuwen.

NANNIE VAN WEHL.